

Les tres preguntes del 'cas Millet'

DAVID MIRÓ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 18 de juny del 2010

De tant en tant convé recapitular perquè la cerimònia de la confusió en què desemboca el debat polític no ens faci perdre la perspectiva. ¿Quines preguntes és necessari respondre en el cas Millet, per exemple? Sabem que Fèlix Millet és un (presumpte) estafador que va enganyar institucions, empreses i patrons del Palau de la Música per robar una quantitat que ronda els 35 milions d'euros. Aquest és el cas que investiga el jutge Juli Solaz. ¿Hi ha responsabilitats polítiques per aquest saqueig? Probablement, encara que estan tan repartides que resulta realment difícil assenyalar amb el dit un partit o una institució. El que va fallar, doncs, va ser tot el sistema de control.

També sabem que Millet finançava CDC, via convenis de col·laboració amb la seva fundació, abans Trias Fargas i ara CatDem. Els convenis eren aparentment legals encara que després es va descobrir que Millet no tenia poders per firmar-los. Abans, doncs, d'haver d'enfrontar-se en els tribunals als actuals gestors del Palau, CDC va decidir tornar els diners a terminis. Però els indicis publicats per aquest diari apunten que els diners que Millet destinava a CDC podien procedir, al seu torn, de donacions d'empreses que havien aconseguit concessions en els governs de CiU. Per dir-ho clar, el que investiga el Parlament és si CDC va utilitzar el Palau per blanquejar comissions i finançar-se il·legalment. També s'indaga si el Palau va pagar factures per treballs que en realitat es van fer per a campanyes electorals de CiU. I cal afegir el cas d'Àngel Colom, que en el moment d'entrar a CDC va recórrer a Millet per saldar el deute del PI. Tot això permet parlar sense embuts d'un autèntic cas Convergència, fins al

punt que un no entén per què l'Oficina Antifrau de Catalunya (OAC), que dirigeix el senyor David Martínez Madero, no intervé en l'assumpte en lloc de criticar la comissió d'investigació i l'actitud dels polítics (¡per un cop que es decideixen a investigar uns fets que realment fan pudor!).

I finalment tenim el cas de l'hotel del Palau, en què s'investiga si Millet i Montull van cometre un delicte de tràfic d'influències per aconseguir avantatjosos beneficis, i falta aclarir si l'actuació de l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat va obeir a l'interès general. És un cas diferent, però això no vol dir que els polítics implicats, entre ells el conseller d'Economia, Antoni Castells, no hagin d'oferir explicacions al Parlament, sigui o no en l'esmentada comissió. Així doncs, ¿com va poder produir-se el saqueig del Palau? ¿CDC va utilitzar Millet per finançar-se il·legalment? ¿Han actuat correctament l'ajuntament i la Generalitat en el cas de l'hotel? Les tres preguntes mereixen resposta, però per separat, sisplau, sense barrejar naps amb cols.